

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-290/19 - 1

Υπόθεση C-290/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

9 Απριλίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Krajský súd v Trnave (Σλοβακία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

12 Μαρτίου 2019

Εκκαλών:

RN

Εφεσίβλητη:

Home Credit Slovakia a.s.

[παραλειπόμενα]

[Αριθμός υπόθεσης]

ΔΙΑΤΑΞΗ

Το Krajský súd v Trnave (περιφερειακό δικαστήριο Trnava, Σλοβακία· στο εξής: περιφερειακό δικαστήριο Trnava) [παραλειπόμενα] [ονόματα δικαστών] στην υπόθεση του εκκαλούντος: RN [παραλειπόμενα] [ημερομηνία γέννησης, ακριβής διεύθυνση] κατοίκου Šaštín – Stráže, εκπροσωπούμενου από τον JUDr. Vladimír Sidor, δικηγόρο, Hlohovec, κατά της εφεσίβλητης: Home Credit Slovakia, a.s., [παραλειπόμενα] [αριθμός μητρώου, ακριβής διεύθυνση], με έδρα το Piešťany, εκπροσωπούμενη από την: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., με έδρα το Trenčín, με αντικείμενο [την καταβολή] 1 932,10 ευρώ, πλέον τόκων,

αποφασίζει:

Σύμφωνα με το άρθρο 162, παράγραφος 1, στοιχείο c), σε συνδυασμό με το άρθρο 378 του κώδικα πολιτικής δικονομίας, αναστέλλεται η διαδικασία και υποβάλλεται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο ερώτημα:

Έχει το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', της οδηγίας 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008, για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου την έννοια ότι η σύμβαση καταναλωτικής πίστης πληροί τις προβλεπόμενες από την εν λόγω διάταξη προϋποθέσεις σε περίπτωση που το συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο δεν προσδιορίζεται σε αυτήν με συγκεκριμένο ποσοστό αλλά κυμαίνεται μεταξύ δύο ποσοστών (από – έως);

Αιτιολογία

- 1 Το αιτούν δικαστήριο επιλήφθηκε της εφέσεως του εκκαλούντος κατά της αποφάσεως του Okresný súd Senica (πρωτοδικείου Senica, Σλοβακία· στο εξής: πρωτοδικείο Senica) [παραλειπόμενα] [αριθμός υποθέσεως] της 21ης Μαρτίου 2018, με την οποία το εν λόγω δικαστήριο απέρριψε την αγωγή αδικαιολόγητου πλουτισμού που άσκησε ο νυν εκκαλών με αίτημα να υποχρεωθεί η νυν εφεσίβλητη να του καταβάλει το ποσό των 1 932,10 ευρώ, πλέον τόκων υπερημερίας. Ο εν λόγω αδικαιολόγητος πλουτισμός της εφεσίβλητης προήλθε από την εξόφληση στην τελευταία, από τον εκκαλούντα, καταναλωτικής πίστης δυνάμει σύμβασης πίστωσης. Εντούτοις, η εν λόγω σύμβαση δεν περιείχε όλα τα απαιτούμενα από τον νόμο στοιχεία, και ως εκ τούτου το δάνειο το οποίο χορηγήθηκε δυνάμει αυτής έπρεπε να θεωρηθεί άτοκο και μη συνεπαγόμενο έξοδα και ο εκκαλών έπρεπε να εξοφλήσει στην εφεσίβλητη μόνο το κεφάλαιο του εν λόγω δανείου. Εντούτοις, δεδομένου ότι εν τω μεταξύ ο εκκαλών είχε καταβάλει στην εφεσίβλητη το υπέρ το δέον σε σχέση με το κεφάλαιο ποσό των 1 932,10 ευρώ, ζητάει από την τελευταία την απόδοση του εν λόγω ποσού.
- 2 Ο πρωτοβάθμιος δικαστής βασίστηκε σε πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν με την έφεση, [σελ. του πρωτοτύπου 2] ούτε αμφισβητούνται από τα μέρη, και τα οποία μπορούν να συνοψιστούν ως εξής: στις 4 Μαρτίου 2013 συνήφθη μεταξύ του εκκαλούντα, ως οφειλέτη, και της εφεσίβλητης, ως δανείστριας, σύμβαση πίστωσης [παραλειπόμενα] [αριθμός σύμβασης]. Σε αυτήν προβλέπονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: η εφεσίβλητη χορηγεί στον εκκαλούντα προσωπικό δάνειο για το συνολικό ποσό των 3 359,14 ευρώ, το ύψος της μηνιαίας δόσης ανέρχεται σε 89,02 ευρώ, ο αριθμός των δόσεων σε 60, το ετήσιο επιτόκιο σε 19,62 % και το συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο (ΣΕΠΕ) κυμαίνεται από 21,5 % έως 22,4 %. Η αναφορά στο ΣΕΠΕ συνοδεύεται από μια σημείωση κατά την οποία «το ακριβές ύψος του ΣΕΠΕ εξαρτάται από την ημέρα χορήγησης του δανείου και ο πελάτης αποδέχεται το γεγονός ότι ο δανειστής θα του γνωστοποιήσει το ακριβές ύψος του ΣΕΠΕ μετά τη χορήγηση του δανείου». Επιπλέον, στη

σύμβαση παρατίθενται οι προθεσμίες καταβολής των δόσεων, η πρώτη εκ των οποίων οφείλεται εντός ενός μηνός από την ημερομηνία χορήγησης του δανείου· κάθε άλλη δόση καταβάλλεται τη 15η ημέρα του μήνα, και η περίοδος εξόφλησης του δανείου είναι 60 μήνες. Με επιστολή της από της 2ας Ιουλίου 2017 η εφεσίβλητη επιβεβαίωσε στον εκκαλούντα ότι ο τελευταίος είχε επιστρέψει το σύνολο του ποσού του δανείου· συνολικά ο εκκαλών είχε καταβάλει στην εφεσίβλητη, για το εν λόγω δάνειο, 5 291,24 ευρώ.

- 3 Ο πρωτοβάθμιος δικαστής αποφάνθηκε ότι το δάνειο το οποίο χορηγήθηκε από την εφεσίβλητη στον εκκαλούντα είναι καταναλωτική πίστη σύμφωνα με τον νόμο αριθ. 129/2010 περί συμβάσεων καταναλωτικής πίστης και λοιπών πιστώσεων και δανείων προς τους καταναλωτές [zákon č. 129/2010 Z. z o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a rôzičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov] όπως ίσχυε στις 4 Σεπτεμβρίου 2013 (στο εξής: νόμος αριθ. 129/2010)], και ότι η σύμβαση πίστωσης [παρλειπόμενα] [αριθμός σύμβασης] περιέχει όλα τα στοιχεία τα οποία απαιτούνται από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του νόμου αριθ. 129/2010. Μνημονεύοντας την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Νοεμβρίου 2016, στην υπόθεση C-42/15, *Home Credit Slovakia κατά Bíróná*, ο ως άνω δικαστής έκρινε ότι η σύμβαση δεν πρέπει να περιέχει απαραίτητα τις ακριβείς ημερομηνίες λήξεως της προθεσμίας καταβολής των επιμέρους δόσεων [,] ή την ακριβή προθεσμία για την οριστική λήξη του δανείου, ή τον ακριβή επιμερισμό των επιμέρους δόσεων μεταξύ αποπληρωμής κεφαλαίου και καταβολής τόκων. Επιπλέον, έκρινε ότι δεν είναι απαραίτητο να προσδιορίζεται στη σύμβαση το ΣΕΠΕ ειδικώς με συγκεκριμένα αριθμητικά στοιχεία και ότι θα ήταν δυσανάλογη η επιβολή κυρώσεων στον εναγόμενο δανειστή, εάν κρινόταν ότι το δάνειο είναι άτοκο και δεν συνεπάγεται έξοδα, αποκλειστικά και μόνο επί της βάσεως ότι το ΣΕΠΕ κυμαίνεται μεταξύ δύο ποσοστών (από – έως). Κατά συνέπεια, ο πρωτοβάθμιος δικαστής έκρινε ότι δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί το δάνειο άτοκο και μη συνεπαγόμενο έξοδα, και ότι η εφεσίβλητη δεν πλούτισε αδικαιολόγητα λαμβάνοντας από τον εκκαλούντα το συνολικό ποσό των δόσεων του εν λόγω δανείου, όπως αυτό συμφωνήθηκε στη σύμβαση πίστωσης.
- 4 Με την έφεσή του ο εκκαλών διατυπώνει ορισμένες αντιρρήσεις τις οποίες όμως το αιτούν δικαστήριο δεν θεωρεί ότι είναι κρίσιμες για το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα. Συγκεκριμένα, αυτές αφορούν τα ερωτήματα κατά πόσο η σύμβαση πρέπει να προβλέπει τον ακριβή επιμερισμό των επιμέρους δόσεων μεταξύ του μεριδίου κεφαλαίου και των τόκων και εάν στη σύμβαση πρέπει να προσδιορίζεται η ακριβής ημερομηνία (προθεσμία) της οριστικής λήξης του δανείου. Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο σημειώνει ότι το Δικαστήριο ήδη απάντησε στα εν λόγω δικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 2008/48/EK στην απόφασή του της 9ης Νοεμβρίου 2016, στην υπόθεση C-42/15, *Home Credit Slovakia κατά Bíróná*, και, κατά συνέπεια, σε αυτά θα είχε εφαρμογή η θεωρία περί «act éclairé». Εντούτοις, ο εκκαλών προβάλλει αντίρρηση στη γνωμοδότηση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου κατά την οποία, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο j), του νόμου αριθ. 129/2010 αρκεί ότι το ΣΕΠΕ προσδιορίζεται στη σύμβαση με μορφή διακύμανσης [μεταξύ

δύο ποσοστών]. Η εν λόγω ερμηνεία, κατά τον ισχυρισμό του, έρχεται σε αντίθεση με τη διάταξη του νόμου αριθ. 129/2010 κατά την οποία ορίζεται ότι ο καταναλωτής έχει δικαίωμα να ενημερώνεται ειδικώς και συγκεκριμένως για το ΣΕΠΕ το οποίο υπολογίζεται βάσει ισχυόντων κατά τη σύναψη της καταναλωτικής σύμβασης πίστωσης στοιχείων. Προς στήριξη αυτού του ισχυρισμού, ο εκκαλών επικαλείται και τις αποφάσεις διαφόρων περιφερειακών δικαστηρίων της Σλοβακικής Δημοκρατίας. Διατείνεται ότι καθόσον η σύμβαση δεν περιέχει αυτό το υποχρεωτικό στοιχείο, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο j) του νόμου αριθ. 129/2010, το δάνειο είναι άτοκο και δεν συνεπάγεται έξοδα και η εφεσίβλητη υποχρεούται να επιστρέψει στον εκκαλούντα το υπέρ το δέον σε σχέση με το κεφάλαιο του δανείου ποσό το οποίο κατέβαλε ο τελευταίος.

II. Δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εθνικό δίκαιο [σελ. του προτοτύπου 3]

- 5 Κατά την εκτίμηση των προδικαστικών ερωτημάτων, το αιτούν δικαστήριο βασίζεται ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 19 και 31 του προοιμίου και στα άρθρα 3, στοιχείο θ), 4, παράγραφος 2, στοιχείο γ), 5, παράγραφος 1, στοιχείο ζ), 10, παράγραφος 1, στοιχείο ζ), και 19 της οδηγίας 2008/48/ΕΚ, καθώς και στο παράρτημα I αυτής, μέρος II. Για λόγους συντομίας, ο εν λόγω δικαστής δεν θα παραθέσει αυτολεξεί τις εν λόγω διατάξεις, καθόσον είναι ήδη γνωστές στο Δικαστήριο.
- 6 Η οδηγία 2008/48/ΕΚ είχε ήδη μεταφερθεί στην έννομη τάξη της Σλοβακικής Δημοκρατίας με τον νόμο αριθ. 129/2010 περί συμβάσεων καταναλωτικής πίστωσης και λοιπών πιστώσεων και δανείων προς τους καταναλωτές και περί τροποποίησης ορισμένων άλλων νόμων, κατά τον χρόνο της υπογραφής της σύμβασης μεταξύ του εκκαλούντος και της εφεσίβλητης. Στην προκειμένη περίπτωση είναι κρίσιμες οι εξής διατάξεις του (σε ισχύ από τις 4 Σεπτεμβρίου 2013):

άρθρο 1, παράγραφος 2:

«(2) Κατά τον παρόντα νόμο ως καταναλωτική πίστη ορίζεται η προσωρινή χορήγηση κεφαλαίου, βάσει σύμβασης καταναλωτικής πίστης, υπό μορφή δανείου, πίστωσης, προθεσμιακής καταβολής ή παρόμοιας χρηματοπιστωτικής βοήθειας από τον δανειστή στον καταναλωτή»,

άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο k) και l):

«(2) Η σύμβαση καταναλωτικής πίστης (...) πρέπει να περιέχει τα ακόλουθα στοιχεία (...):

- j) το συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο και το συνολικό ποσό το οποίο υποχρεούται να καταβάλει ο καταναλωτής, υπολογιζόμενα βάσει των ισχυόντων κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης καταναλωτικής πίστωσης στοιχείων· αναφέρονται όλες οι παράμετροι που χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό του εν λόγω συνολικού ετήσιου πραγματικού επιτοκίου (...),»

7 άρθρο 11, παράγραφος 1:

«(1) Η χορηγηθείσα καταναλωτική πίστωση θεωρείται άτοκη και μη συνεπαγόμενη έξοδα σε περίπτωση κατά την οποία:

- a) η σύμβαση καταναλωτικής πίστης (...) δεν περιέχει τα στοιχεία του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχεία α) έως κ) (...)».

Στην υπό εξέταση υπόθεση, είναι επίσης κρίσιμο το άρθρο 451 του αστικού κώδικα (νόμος αριθ. 40/1964 και οι μεταγενέστερες τροποποιήσεις του), το οποίο κατ' ουσίαν αναφέρει ότι:

«(1) Όποιος πλουτίζει αδικαιολόγητα εις βάρος τρίτων, πρέπει να αποδώσει, τι του κατεβλήθη αχρεωστήτως.

(2) Ο αδικαιολόγητος πλουτισμός είναι περιουσιακό όφελος χωρίς νόμιμη αιτία ή το οποίο προκύπτει από άκυρη δικαιοπραξία [...]».

III. Το κρίσιμο του ερωτήματος και οι λόγοι της προδικαστικής παραπομπής

- 8 Στην υπό κρίση υπόθεση το αιτούν δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί επί του αιτήματος του εκκαλούντος για την απόδοση των αχρεωστήτως καταβληθέντων λόγω αδικαιολόγητου πλουτισμού δυνάμει του άρθρου 451 του αστικού κώδικα. Σύμφωνα με τον εκκαλούντα, η εφεσίβλητη ωφελήθηκε από τον ως άνω αδικαιολόγητο πλουτισμό καθόσον ο εκκαλών κατέβαλε όλες τις δόσεις του δανείου, σύμφωνα με τη σύμβαση πίστωσης [παραλειπόμενα] [αριθμός σύμβασης], συνολικού ποσού ύψους 5 291,24 ευρώ. Εντούτοις, η πίστωση η οποία είναι το αντικείμενο της εν λόγω σύμβασης έπρεπε να είναι άτοκη και μη συνεπαγόμενη έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο α) του νόμου αριθ. 129/2010, και ως εκ τούτου η εφεσίβλητη είχε αξίωση κατά του [εκκαλούντος] για την απόδοση μόνο του κεφαλαίου του δανείου ανερχόμενου σε 3 359,14 ευρώ. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η εφεσίβλητη έλαβε στο πλαίσιο της εκπλήρωσης της σύμβασης και τόκους και έξοδα, τα οποία δεν δικαιούνταν κατά νόμο, αυτή ωφελήθηκε από καταβολή χωρίς νόμιμη αιτία, συγκεκριμένα δε από την καταβολή μη οφειλόμενου τόκου, τον οποίο υποχρεούται να επιστρέψει στον εκκαλούντα δυνάμει του άρθρου 451 του αστικού κώδικα. Σύμφωνα με τον εκκαλούντα, μεταξύ άλλων, ο λόγος για τον οποίο το δάνειο πρέπει να θεωρηθεί **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]** άτοκο και μη συνεπαγόμενο έξοδα είναι το γεγονός ότι, στη σύμβαση πίστωσης [παραλειπόμενα] [αριθμός σύμβασης], το συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο προσδιορίζεται μόνο μέσω διακύμανσης μεταξύ δύο ποσοστών (από – έως), κάτι που, όπως υποστηρίζει, έρχεται σε αντίθεση με το άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο i), του νόμου αριθ. 129/2010. Η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσον η σύμβαση πίστωσης [παραλειπόμενα] [αριθμός σύμβασης] πληροί τις εν λόγω νόμιμες προϋποθέσεις, και συνεπώς κατά πόσον η εφεσίβλητη δικαιούται τους τόκους και τα έξοδα που απορρέουν από αυτήν, εξαρτάται από την ερμηνεία της προαναφερθείσας διάταξης του νόμου αριθ. 129/2010, με τον οποίο μεταφέρεται (εφαρμόζεται) το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο ζ) της οδηγίας 2008/48/EK. Συνεπώς, κατά το αιτούν δικαστήριο, προκειμένου να

αποφανθεί στην υπό κρίση διαδικασία είναι απαραίτητη η έκδοση ερμηνευτικής απόφασης ως προς την οδηγία 2008/48/EK, σύμφωνα με το άρθρο 267, παράγραφος 2, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αρμόδιο για την ερμηνεία της οδηγίας 2008/48/EK, ως πράξεως θεσμικού οργάνου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι, δυνάμει του άρθρου 267, παράγραφος 1, στοιχείο β), της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

- 9 Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου το συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο (ΣΕΠΕ) συνιστά σημαντικό στοιχείο κατά τον χρόνο της απόφασης του καταναλωτή, βάσει του οποίου ο τελευταίος αξιολογεί τις διάφορες προσφορές πίστωσης και παράλληλα την έκταση των μελλοντικών υποχρεώσεων τις οποίες αναλαμβάνει (διάταξη του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-76/10, *Pohotovost' κατά Korčkovská*). Επιπλέον, η σημασία του ως άνω στοιχείου είναι δυνατό να συναχθεί από τη διάταξη της αιτιολογικής σκέψης 19 της οδηγίας 2008/48/EK που αποσκοπεί στην εξασφάλιση της διαφάνειας καθιστώντας ομοιόμορφα τη μέθοδο υπολογισμού του ΣΕΠΕ και τις παραμέτρους που ισχύουν σε αυτό το πλαίσιο. Για τον σκοπό αυτόν, το άρθρο 19 της οδηγίας 2008/48/EK σε συνδυασμό με το παράρτημα I, εισάγει λεπτομερή μέθοδο για τον υπολογισμό του ΣΕΠΕ, καθώς και μια λεπτομερή κατάσταση των ως άνω παραμέτρων. Ήδη από τις προαναφερθείσες διατάξεις είναι δυνατόν, κατά το αιτούν δικαστήριο, να συναχθεί ότι ο όρος «συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο», νοείται στην οδηγία 2008/48/EK ως ένα συγκεκριμένο αριθμητικό στοιχείο. Δεδομένου δε ότι η αξία του ΣΕΠΕ εξαρτάται από την ημερομηνία λήψης του δανείου και την ημερομηνία των επιμέρους δόσεων, ενδέχεται να υπάρχουν διαφορές κατά τον υπολογισμό του ΣΕΠΕ σύμφωνα με τον χρόνο χορήγησης του δανείου. Η οδηγία 2008/48/EK αντιμετωπίζει ακριβώς αυτό το πρόβλημα με την πρόβλεψη στο σημείο II του παραρτήματος I ορισμένων τεκμηρίων στα οποία πρέπει να ανατρέξει κανείς σε αυτήν την περίπτωση, και σκοπός των οποίων είναι ο καθορισμός συγκεκριμένης ημερομηνίας για την ανάληψη της πίστωσης και για την εξόφληση των δόσεων. Τούτο συνάδει επίσης με το γράμμα του άρθρου 10, παράγραφος 2, στοιχείο ζ) της οδηγίας 2008/48/EK κατά το οποίο στη σύμβαση πρέπει να προσδιορίζεται το ΣΕΠΕ «που υπολογίζ[εται] κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης πίστωσης». Ως εκ τούτου, κατά το αιτούν δικαστήριο, το γράμμα των ως άνω διατάξεων συνηγορεί υπέρ του συμπεράσματος ότι η οδηγία 2008/48/EK επιβάλλει τον προσδιορισμό του ΣΕΠΕ με ένα συγκεκριμένο αριθμητικό στοιχείο υπολογισμένο κατά τη σύναψη της σύμβασης, εφαρμόζοντας τα τεκμήρια του μέρους II του παραρτήματος I, και όχι με διακύμανση δυο ποσοστών (από – έως).
- 10 Με αντέφεσή της στις 6 Φεβρουαρίου 2019 η εφεσίβλητη διατείνεται ότι η σύμβαση πίστωσης [παραλειπόμενα] [αριθμός σύμβασης] συνήφθη με συμφωνία μέσω τηλεφώνου μεταξύ του εκκαλούντα και της εφεσίβλητης και ότι στον εκκαλούντα διατέθηκαν 35 ημέρες ώστε να αποφασίσει εάν θα αποδεχτεί ή όχι την πρόταση της σύναψης σύμβασης πίστωσης. Κατά συνέπεια, η εφεσίβλητη δεν ήταν σε θέση να καθορίσει με ακρίβεια τον χρόνο της χορήγησης των κεφαλαίων. Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι ο εν λόγω ισχυρισμός δεν είναι πειστικός καθόσον σε αυτές τις περιπτώσεις ακριβώς λαμβάνεται υπόψη η

εφαρμογή των τεκμηρίων του μέρους II του παραρτήματος I, όπως αυτών που αναφέρονται στα στοιχεία α), γ) ή στ). Το γεγονός και μόνον ότι η ημερομηνία λήψης της πίστωσης δεν είναι σαφής δεν συνεπάγεται απαραίτητα ότι δεν είναι απαραίτητο να προσδιορίζεται μία μόνο τιμή του ΣΕΠΕ.

- 11 Επιπλέον, όπως συνάγεται από την οδηγία 2008/48 ΕΚ, προβλέπονται ρητώς αμφότερες οι περιπτώσεις κατά τις οποίες το ΣΕΠΕ δύναται να προσδιορίζεται κατά τρόπο διαφορετικό από την αναφορά ενός συγκεκριμένου αριθμού και τις περιπτώσεις όπου το ΣΕΠΕ δεν μπορεί να προσδιορισθεί. Από το άρθρο 19, παράγραφος 5, της οδηγίας 2008/48/ΕΚ προκύπτει ότι στην περίπτωση που, για τον υπολογισμό του ΣΕΠΕ, δεν είναι δυνατό να γίνει χρήση των τεκμηρίων τα οποία αναφέρονται στο μέρος II του παραρτήματος I ή στο άρθρο 19, η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να συμπληρώσει ή να τροποποιήσει τα εν λόγω τεκμήρια με κατ' εξουσιοδότηση πράξεις. Ομοίως, το άρθρο 5 [σελ. 5 του πρωτοτύπου], παράγραφος 1, στοιχείο ζ), της οδηγίας 2008/48/ΕΚ ρυθμίζει την περίπτωση κατά την οποία σε ορισμένες περιστάσεις μπορεί να προσαρμόζεται το ΣΕΠΕ και για αυτήν την περίπτωση παρέχει τη δυνατότητα (και επιβάλλει) ρητώς στον πιστωτή να δηλώσει ότι ορισμένοι άλλοι μηχανισμοί ανάληψης της πίστωσης μπορούν να επιφέρουν υψηλότερο ΣΕΠΕ. Η διάταξη αυτή θα περίττεινε εάν επιτρεπόταν να καθορίζεται το ΣΕΠΕ ως διακύμανση μεταξύ δύο ποσοστών, δεδομένου ότι σε αυτή την περίπτωση θα αρκούσε αναφορά στο εν λόγω «υψηλότερ[ο] [ΣΕΠΕ]», κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο ζ), ως το ανώτερο όριο και δεν θα έπρεπε να αναφέρεται το ενδεχόμενο αύξησής του. Και αυτή η εκτίμηση συνηγορεί υπέρ του συμπεράσματος ότι με την οδηγία 2008/48/ΕΚ νοείται ως ΣΕΠΕ μια σαφής συγκεκριμένη τιμή, όχι διακύμανση, και ρυθμίζονται ρητά οι τρόποι επίλυσης του ζητήματος όταν δεν είναι πραγματικά δυνατόν να καθορισθεί ένα ΣΕΠΕ. Ως εκ τούτου, οι εν λόγω ρυθμίσεις δεν είναι δυνατόν να καταστρατηγούνται με τον προσδιορισμό του ΣΕΠΕ, εξαιτίας της αδυναμίας καθορισμού του ακριβούς ύψους του, αποκλειστικά και μόνο μέσω διακύμανσης (από – έως). Στο άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο θ), της οδηγίας 2008/48/ΕΚ δεν προβλέπεται παρόμοια δυνατότητα (να αναφερθεί το ενδεχόμενο αύξησης ή μείωσης του ΣΕΠΕ), αντιθέτως δε, η εν λόγω διάταξη επιβάλλει τον προσδιορισμό συγκεκριμένου ΣΕΠΕ. Ως εκ τούτου, κατά το αιτούν δικαστήριο είναι βάσιμο το συμπέρασμα ότι προσδιορισμός του ΣΕΠΕ μέσω διακύμανσης μεταξύ δύο ποσοστών (από – έως) δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 10, παράγραφος 2, στοιχείο θ) της οδηγίας 2008/48/ΕΚ.

IV. Σύνοψη

- 12 Για όλους αυτούς τους προεκτεθέντες λόγους, ο δικαστής απεφάνθη ότι εν προκειμένω είναι απαραίτητο να υποβάλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προδικαστικό ερώτημα. Συνεπώς, σύμφωνα με τη διαδικασία [παραλειπόμενα] [αναφορά στους εθνικούς δικονομικούς κανόνες] δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναστέλλει τη διαδικασία και αποφασίζει όπως ορίζεται στο διατακτικό. Μετά την κοινοποίηση της αποφάσεως του Δικαστηρίου, ο δικαστής θα συνεχίσει τη διαδικασία [παραλειπόμενα] [αναφορά στους εθνικούς δικονομικούς κανόνες].

- 13 [παραλειπόμενα] [ένδειξη ότι οι δικαστές έλαβαν ομόφωνα την παρούσα απόφαση και αναφορά στους εθνικούς δικονομικούς κανόνες]
- 14 [παραλειπόμενα] [επισημάνση ότι είναι αδύνατη η άσκηση ένδικου μέσου]

Τρνάβα, 12 Μαρτίου 2019

[παραλειπόμενα] [ονόματα των δικαστών και του γραμματέα]

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ